

ДОКТРИНАТА ЗА ЧОВЕКА

6. АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН ВЯРВАТ...

Бог е Създател на всички неща и открива в Писанието съзидателната Си дейност. В шест дни Господ създава „небето и земята“ и всички живи същества на земята и си почива в седмия ден на тази първа седмица. Така Той установява съботата като постоянен паметник на Своего завършено творческо дело. Първият мъж и първата жена са направени по подобие на Бог като корона на цялото създание. Дадена им е власт над света и им е възложена отговорността да се грижат за него. Когато светът е завършен, той е „твърде добър“ и прогласява Божията слава. (Бит. 1:2; Изх. 20:8-11; Пс. 19:1-6; 33:6, 9; 104; Евр. 11:3.)

СЪТВОРЕНИЕТО

ДОКЛАДЪТ НА БИБЛИЯТА Е ОБИКНОВЕН. При Божи-ята заповед за сътворение „небето и земята, морето и всичко, което е в тях“ (Изх. 20:11) се появяват незабавно. Само за шест дни се извършва промяната, от „пуста и не-устроена“ земята се покрива с буйна растителност, гъмжаща от напълно развити създания и растителни ви-дове. Нашата планета е украсена с ясни, чисти и ярки тонове, форми и аромати, съчетани със съвършен вкус и точност във всяка подробност и функция.

Тогава Бог „си почина“, спира, за да отпразнува и да се наслади. Тази почивка ще направи така, че да се запомнят завинаги красотата и величието на тези шест дни. Нека хвърлим бърз поглед към доклада на Библията за Началото.

„В началото Бог сътвори небе-то и земята.“ Земята е била заоби-колена с вода и тъмнина. През Пър-вия ден Бог разделя светлината от тъмнината, наричайки светлината „ден“, а тъмнината – „нощ“.

На втория ден Бог „раздели вода от вода“, разделя атмосферата

от водата, прилепнала към земята, създавайки по този начин условия, подходящи за живот.

В третия ден Бог събира водите на едно място, установявайки суша и море. След това облича голите брегове, хълмове и долини. „Земята произрасти крехка трева – трева, ко-ято да дава семе, според вида си, и дърво, което да ражда плод, според вида си, чието семе е в него“ (Бит. 1:12).

На четвъртия ден Бог създава слънцето, луната и звездите „за зна-ци и за показване времената, дните и годините“. Слънцето трябва да владее деня, а луната – нощта (Бит. 1:14-16).

Бог сътворява птиците и мор-ските животни на петия ден. Той ги създава „според видовете им“ (Бит. 1:21), което показва, че създанията ще се размножават според собстве-ните си видове.

На шестия ден Бог създава по-висшите форми на живот. Той каз-ва: „Да произведе земята одушеве-ни животни, според видовете им: добитък, влечуги и земни зверове, според видовете им“ (Бит. 1:24).

Коронното дело на сътворението е създаването на човека от Бог „по Божия образ“. „По Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде“ (Бит. 1:27). Бог вижда всичко, което е направил, и „ето, беше твърде добро“ (Бит. 1:31).

ТВОРЧЕСКОТО БОЖИЕ СЛОВО

„Чрез Словото на Господа – пише псалмистът – станаха небесата и чрез диханието на устата Му – цялото им множество“ (Пс. 33:6). Как е действало това творческо слово?

Творческото слово и предварително съществуващата материя. Думите в „Битие“ „Бог каза“ представят динамичната Божествена заповед, предизвикала величествените събития през шестте дни на сътворението (Бит. 1:3, 6, 9, 11, 14, 20, 24). Всяка заповед съдържа творческа енергия, с която една „неустроена и пуста“ планета бива преобразена в рай. „Защото Той каза и стана; Той заповяда и се затвърди“ (Пс. 33:9). Наистина „световете са били създадени с Божието слово“ (Евр. 11:3).

Това съзидателно слово не е било зависимо от предварително съществуваща материя (ex nihilo): „С вяра разбираме, че световите са били създадени с Божието слово, така че видимото не стана от видими неща“ (Евр. 11:3). Макар че понякога Бог използва предварително съществуваща материя (Адам и животните са образувани от пръстта, а Ева – от реброто на Адам (Бит. 2:7, 19, 22)), в крайна сметка Бог създава цялата материя.

РАЗКАЗЪТ ЗА СЪТВОРЕНИЕТО

Задавани са много въпроси относно доклада в „Битие“ за сътворението. Противоречат ли си двата разказа за сътворението, намиращи се в първата книга на Библията, или са съвместими? Дните на сътворението буквални ли са, или представляват големи периоди от време? Наистина ли небесата – слънцето, луната и дори звездите, са били направени само преди 6000 години?

Докладът за сътворението.

Двата доклада за сътворението в Библията, единият в Бит.1:1 до 2:3, а другият в Бит. 2:4-25, са в съгласие един с друг.

Първият разказ изброява в хронологичен ред създаването на всички неща.

Вторият разказ започва с думите: „Тези са потомствата на...“ (издание на Кинг Джеймс) – израз, който в „Битие“ представя дадена фамилна история (срв. Бит. 5:1; 6:9; 10:1). Този разказ описва мястото на човека при Сътворението. Той не е прецизно хронологичен, но разкрива, че всичко е служило за подготвяне на околната среда за човека.¹ Той дава повече подробности за създаването на Адам и Ева и за природата, която Бог осигурява в Едемската градина. Освен това ни дава информация за естеството на човека и за Божественото управление. Само ако се приемат буквално и исторически, тези два доклада за сътворението са в съгласие с останалата част от Писанието.

Дните на сътворението.

Дните в Библейския доклад за сътворението означават буквални 24-часови периоди. Типичен начин за измерване на времето в старозаветния Божи народ е изразът „вечер и утро“ (Бит. 1:5, 8, 13, 19, 23, 31), което определя отделните дни, като денът започва в началото на вечерта или при залеза на слънцето (вж. Лев. 23:32; Вт. 16:6). Няма основание да се разбира, че този израз означава един буквален ден в „Левит“ например, а стотици или милиони години в „Битие“.

Еврейската дума, преведена в Битие гл. 1 като „ден“, е уот. Когато „уот“ бъде съпътстван от определено число, винаги означава буквален 24-часов ден (напр. Бит. 7:11; Изх. 16:1) – доказателство, че в доклада за сътворението става въпрос за буквални 24-часови дни.

Десетте заповеди представляват друго доказателство, че докладът за сътворението в „Битие“ обхваща буквални дни. В четвъртата заповед Бог казва: „Помни съботния ден, за да го освещаващ. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на Господа, твоя Бог, да не вършиш никаква работа... защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почина; затова Господ благослови съботния ден и го освети“ (Изх. 20:8-11).

Бог разказва накратко историята на Сътворението. Всеки ден (уот) е бил изпълнен със съзидателна

дейност, а съботата е кулминацията на творческата седмица. Ето защо 24-часовият съботен ден е възпоменание за буквалната седмица на сътворението. Четвъртата заповед би била безсмислена, ако всеки ден е продължавал цяла ера.²

Тези, които цитират 2 Пет. 3:8: „За Господа един ден е като хиляда години“, опитвайки се да докажат, че дните на Сътворението не са били буквални 24-часови денонощия, пренебрегват факта, че същият стих завършва с думите: „и хиляда години – като един ден“. Онези, които виждат в дните на сътворението хиляди години или огромни, безкрайни периоди от милиони или дори милиарди години, подлагат на съмнение Божието слово – по същия начин, по който змията изкушава Ева.

Какво са „небесата“?

Някои хора са озадачени, и това не е никак чудно, от стиховете, в които се казва, че Бог „сътвори небето и земята“ (Бит. 1:1, срв. 2:1; Изх. 20:11) и че Той е направил слънцето, луната и звездите в четвъртия ден от творческата седмица преди 6000 години (Бит. 1:14-19). Всички небесни тела ли са били създадени тогава?

Седмицата на Сътворението не включва небето, в което Бог обитава от вечността. „Небесата“ от Битие гл. 1 и 2 вероятно се отнасят до планетите и звездите най-близо до Земята.

Наистина Земята, вместо да бъде първото творение на Христос, е била най-вероятно последно-

то. Библията представя как Божии синове, вероятно Адамовците на всички непаднали светове, се срещат с Бог в някакъв отдалечен край на Вселената (Йов 1:6-12). До този момент изследванията в Космоса не са довели до откриване на други населени планети. Те очевидно са разположени в далечния Космос – извън обсега на нашата замърсена от греха Слънчева система, предпазени от заразата на греха.

БОГЪТ НА СЪТВОРЕНИЕТО

Що за Бог е нашият Създател? Интересува ли се тази необхватна личност от нас – малките зрънца живот в един отдалечен ъгъл на Вселената? След като създава Земята, Той продължава ли с по-големи и по-добри неща?

Един грижлив Бог. Библейският доклад за сътворението започва с Бог и продължава до човешките създания. Той показва, че със създаването на небето и земята Бог приготвя съвършена обстановка за човешката раса. Човекът, мъж и жена, е най-славното Му творение.

Докладът разкрива Бог като Творец, Който грижовно планира всичко с внимание към своето творение. Той насажда специална градина за техен дом и им възлага отговорността да я обработват. Създава човешките същества така, че да имат връзка с Него. Това не е насилствена, неестествена връзка. Създава ги със свобода на избора и със способност да Го обичат и да Му служат.

Кой е Съзателят Бог? Всички лица на Божеството са включени в сътворението (Бит. 1:2, 26). Активният посредник обаче е Божият Син, предварително съществуващият Христос. В пролога към доклада за Сътворението Моисей пише: „В началото Бог сътвори небето и земята“. Спомняйки си тези думи, Йоан уточнява Христовата роля в Сътворението: „В началото беше Словото; и Словото беше у Бога; и Словото беше Бог... Всичко това стана чрез Него; и без Него не е станало нищо от това, което е станало“ (Йоан 1:1-3). По-нататък в същия текст Йоан съвсем ясно обяснява за кого пише: „Словото стана плът и живя между нас“ (Йоан 1:14). Исус е Творецът – Този, Който със слово извиква земята в съществуване (вж. Еф. 3:9; Евр. 1:2).

Израз на Божията любов. Колко е дълбока Божията любов! Когато Христос с нежна грижа е коленичил над Адам, оформяйки ръката на този първи човек, Той сигурно е знаел, че човешки ръце един ден ще Го наранят и накрая ще Го приковат на кръста. В определен смисъл Сътворението и кръстът се сливат, тъй като Христос, Съзателят, е заклан от основаването на света (Откр. 13:8). Неговото божествено предумишление³ не Го спира. Под зловещия облак на Голгота Христос вдъхва в ноздрите на Адам жизнено дихание, знаейки, че тази Негова творба ще Го лиши от собственото Му жизнено дихание. Необхватната любов е основата на сътворението.

ЦЕЛТА НА СЪТВОРЕНИЕТО

Любовта мотивира всички дела на Бог, защото Той е любов (1 Йоан 4:8). Той ни е създал не само за да можем да Го обичаме, но и за да може Той да ни обича. Неговата любов Го кара да сподели чрез Сътворението един от най-великите дарове, които може да дари – съществуването. Посочва ли Библията с каква цел съществуват Вселената и нейните обитатели?

За да разкриват Божията слава. Чрез творението Си Бог разкрива Своята слава: „Небесата разказват за славата Божия и просторът известява делото на ръцете Му. Ден на ден казва слово; и нощ на нощ изявява знание. Без говорене, без думи, без да се чуе гласът им, тяхната вест е излязла по цялата земя и думите им – до краищата на Вселената“ (Пс. 19:1-4).

Защо Божието естество се проявява по този начин? Природата служи като свидетел за Бога. Той възнамерява творенията Му да насочват хората към техния Създател. Павел казва: „Това, което е невидимо у Него, вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията; така че човеците остават без извинение“ (Рим. 1:20).

Привлечени към Бог чрез природата, ние научаваме повече за Неговите качества, които могат да бъдат внедрени в нашия собствен живот. Отразявайки Божия характер, ние Го прославяме, като по този начин изпълняваме целта, за която сме създадени.

За да се насели светът. Създателят не е възнамерявал Земята да бъде самотна, празна планета. Тя е трябвало да бъде населена (Ис. 45:18). Когато първият човек изпитва необходимостта от приятел, Бог създава жената (Бит. 2:20-22; 1 Кор. 11:9). Така Той установява брака (Бит. 2:22-25). И като Създател не само дава власт на двойката над този новосътворен свят, но с думите: „Плодете се и се размножавайте“ Той им дава привилегиите да участват в неговото творчество.

ЗНАЧЕНИЕ НА СЪТВОРЕНИЕТО

Хората са изкушавани да пренебрегват доктрината за сътворението. „Кой се интересува – казват те – как Бог е създал земята? Това, което трябва да знаем, е как да стигнем в небето.“ И все пак доктрината за едно Божествено сътворение формира „необходимата основа за християнската и библейската теология.“⁴ Няколко основни библейски схващания се базират на Божественото сътворение.⁵ Наистина познанието за това как Бог е създал „небесата и земята“ може в крайна сметка да ни помогне да намерим пътя към новото небе и новата земя, за които говори Йоан в „Откровение“. Какви са заключенията от доктрината за сътворението?

Противоотрова спрямо идопоклонството. Творческата дейност на Бог Го отличава от всички други богове (1 Лет. 16:24-27; Пс. 96:5, 6; Ис. 40:18-26; 42:5-9; гл. 44). Трябва

да се покланяме пред този Бог, Който ни е създал, а не пред боговете, които ние сме направили. Поради Своята творческа способност Той заслужава изцяло нашата преданост. Всякакви други отношения, пречещи на тази вяроност, са идолопоклонство и подлежат на Божествено осъждане. Така верността към Създателя е въпрос на живот или смърт.

Основание за истинско богослужение. Нашето поклонение на Бог е основано на факта, че Той е нашият Създател и ние сме Негови създания (Пс. 95:6). Важността на този въпрос се разбира от призива към земните жители непосредствено преди Христовото завръщане – да се поклоним „на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори“(Откр. 14:7).

Съботата – паметник на Сътворението. Бог установява седмия ден, събота, така че всяка седмица да ни напомня, че сме Негови творения. Съботата е дар на благодат, говорещ не за това, което ние сме направили, а за това, което Бог е направил. Той особено благославя този ден и го освещава, за да не забравим никога, че освен работа животът ни трябва да включва общуване със Създателя, почивка и празнуване на Божието чудно творческо дело (Бит. 2:2, 3). За да подчертае важността на този ден, Създателят поставя заповедта в центъра на моралния закон като свещен паметник на Неговата творческа мощ, за ве-

чен белег и символ на Сътворението (Исх. 20:8-11; 31:13-17; Йез. 20:20, вж. гл. 20 на тази книга).

Бракът – Божествена институция. През седмицата на Сътворението Бог постановява и брака. Той възнамерява този свещен съюз между две личности да бъде неделим: мъжът трябва да „се привърже към жена си“ и те да „бъдат една плът“ (Бит. 2:24, вж. също Марк 10:9, вж. гл. 23 на тази книга).

Основа за истинска себеоценка. Докладът за Сътворението обявява, че сме създадени по Божие подобие. Това разбиране ни дава вярно схващане за стойността на отделния човек. То не ни оставя място за ниска самооценка. Наистина ни е отредено уникално място при Сътворението, специална привилегия за постоянно общуване със Създателя и възможност да ставаме все повече подобни на Него.

Основа за истинско общуване. Творческото дело на Бог поставя Неговото бащинство (Мал. 2:10) и разкрива, че всички хора са братя. Той е наш Баща, ние сме Негови деца. Независимо от пол, раса, образование или положение, всички са създадени по Божи образ. Разбрано и прилагано, това схващане би отстранило расизма, тесногърдието и всякаква форма на дискриминация.

Лично настояничество. Тъй като Бог ни е създал, ние сме Него-

ви. Този факт подсказва, че имаме свещена отговорност вярно да използваме своите физически, умствени и духовни способности. Действия, в пълна независимост от Създателя, са белег на неблагодарност (вж. гл. 21 на тази книга).

Отговорност за околната среда. При Сътворението Бог поставя първия мъж и първата жена в градината (Бит. 2:8). Те трябва да обработват земята и да „владят“ над целия животински свят (Бит. 1:28). Така ние получаваме Божествената отговорност да пазим нашата околна среда.

Достойнството на ръчния труд. Създателят иска Адам „да се грижи и да пази“ Едемската градина (Бит. 2:15). Възлагането на това полезно занятие на човека в един съвършен свят разкрива достойнството на ръчния труд.

Стойността на физическия свят. На всеки етап от Сътворението Бог изговаря, че това, което е направил, е „добро“ (Бит. 1:10, 12, 17, 21, 25). Той обявява своето завършено създание за „твърде добро“ (Бит. 1:31). Така че по същност създадената материя не е нещо зло, а е добро.

Лечебно средство срещу пессимизъм, самота и чувство за безсмислие. Разказът за Сътворението разкрива, че вместо да се появи в резултат на случайна еволюция, всичко е било създадено с определе-

на цел. Човешката раса е била определена за вечно общуване със самия Създател. Когато разберем, че сме били сътворени по тази определена причина, животът добива смисъл и се обогатява, а болезнената празнота и разочарованието, които мнозина изпитват, изчезват, заместени от Божията любов.

Светостта на Божия закон. Божият закон е съществувал преди грехопадението. В непадналото си състояние човешките същества му били подчинени. Той е бил като предупреждение срещу себепоразрушението и е разкривал границите на свободата (Бит. 2:17), и е защитавал щастieto и мира на поданиците в Божието царство (Бит. 3:22-24, вж. гл. 19 на тази книга).

Светостта на живота. Създателят на живота продължава да участва във формирането на човешкия живот, като по този начин го прави свещен. Давид възхвалява Бог за Неговото участие в раждането му: „Ти си създал чреслата ми, обвил си ме в утробата на майка ми. Ще Те славя, защото страшно и чудно съм направен... Костите ми не се укриха от Теб, когато в тайна бях изграждан и в дълбочините на земята ми бе давана разнообразната ми форма. Твоите очи видяха необразуваното ми вещество; и в Твоята книга бяха записани всичките ми определени дни“ (Пс. 139:13-16). В книгата „Исая“ Господ се разкрива като Този, „Който те е образувал в

утробата" (Ис. 44:24). Тъй като животът е Божи дар, ние трябва да го почитаме, а имаме и моралния дълг да го пазим.

БОЖИЕТО ТВОРЧЕСКО ДЕЛО ПРОДЪЛЖАВА

Завършил ли е Бог Своето Сътворение? Разказът за Сътворението завършва с думите: „Така бяха завършени небето и земята и цялото им войнство" (Бит. 2:1). Новият завет потвърждава, че Божието създание е било завършено „още при създаването на света" (Евр. 4:3). Означавали това, че Христовата съзидателна енергия не действа вече? Съвсем не. Творческото слово продължава да действа по различни начини.

1. Христос и Неговото съзидателно слово. Четири хиляди години след Сътворението един стотник казва на Христос: „Кажи само една дума и слугата ми ще оздравее" (Мат. 8:8). Точно както е действал при Сътворението, Исус проговаря и слугата е излекуван. През цялата земна служба на Исус същата съзидателна енергия, която е оживотворила безжизненото тяло на Адам, възкресява мъртви и дава нов живот на болни, молещи за Неговата помощ.

2. Съзидателното слово днес. Нито този свят, нито Вселената функционират благодарение на някаква собствена вътрешна сила. Този Господ, Който ги е създал, ги пази и поддържа. Той „покрива небето с облаци", „приготвя дъжд за

земята и прави да расте трева по планините; ... дава храна на животните и на гарвановите пилета, които пикуват" (Пс. 147:8, 9, срв. Йов 26:7-14). Той поддържа всичко чрез словото Си и „всичко чрез Него се сплотява" (Кол. 1:17, срв. Евр. 1:3).

Ние зависим от Бог за функционирането на всяка клетка от нашето тяло. Всяко вдишване, всеки удар на сърцето, всяко мигване на окото говорят за грижата на един обичаш Създател. „В Него живеем, движим се и съществуваме" (Д.А. 17:28).

Божията творческа мощ е включена не само в Сътворението, но и в изкуплението и възстановяването. Бог възстановява сърцата (Ис. 44:21-28; Пс. 51:10). „Защото сме Негово творение – казва Павел, – създадени в Христос Исус за добри дела" (Еф. 2:10). „Затова, ако е някой в Христос, той е ново създание (2 Кор. 5:17). Бог, Който е разпръснал множеството галактики в Космоса, използва същата тази сила, за да възстанови най-пропадналия грешник по Свой собствен образ.

Тази изкупваща, възстановяваща сила не е ограничена до променянето само на човешкия живот. Същата сила, която е създала първоначално небето и земята, след последния съд ще ги възстанови – ще направи от тях ново и величествено творение – ново небе и нова земя (Ис. 65:17-19; Откр. гл. 21 и 22).

СЪТВОРЕНИЕ И СПАСЕНИЕ

И така, в Исус Христос се срещат Сътворението и спасението. Той

създава една величествена Вселена и един съвършен свят. Важни са както контрастите, така и приликите между Сътворението и спасението.

Продължителността на Сътворението. При Сътворение-то Христос заповядва и се изпълнява незабавно. Вместо огромни периоди на метаморфоза, Неговото мощно слово предизвиква Сътворението. В шест дни Той сътворява всичко. И все пак, защо са били нужни дори шест дни? Не е ли могъл да каже само веднъж и за един миг да извика всичко в съществуване?

Може би Бог изпитва удоволствие при разгръщането на нашата планета в тези шест дни. Или може би това „продължително“ време има повече връзка със стойността, която Той отдава на всяко създадено нещо, или с Неговото желание да даде седмдневната седмица като модел за цикъла на труд и почивка, който Той е отредил за човека.

Но Христос не само вдъхва живот на създанието. Процесът на спасяване на хората се простира в продължение на хилядолетия. Той включва Стария и Новия завет, Христовите тридесет и три и половина години на земята и Неговото близо 2000-годишно посредничество на небето. Това е голям период от време – според хронологията в Писанието около 6000 години след Сътворението, а хората все още не са върнати в Едемската градина.

Контрастът между времето, необходимо за Сътворението и за въз-

становяването, показва, че дейността на Бог е винаги в полза на човечеството. Краткостта на Сътворението отразява Неговото нетърпение да създаде напълно развити личности, които да се радват на творението Му. Ако Сътворението е било забавено, ако е било зависимо от един процес на постепенно развитие през дълги периоди от време, това би противоречало на характера на един обичащ Бог. Продължителното време за възстановяването разкрива желанието на обичащия Бог да спаси по възможност повече хора (2 Пет. 3:9).

Христовото творческо гело.

В Едем Христос изговаря творческото Слово. Във Витлеем „Словото стана плът и живя между нас“ (Йоан 1:14) – Създателят става част от създанието. Какво велико снизхождение! Макар че никой не е свидетел на това как Христос създава света, мнозина са свидетели на силата, дала зрение на слепия (Йоан 9:6, 7), реч на немия (Мат. 9:32, 33), здраве на прокажените (Мат. 8:2, 3) и живот на мъртвите (Йоан 11:14-45).

Христос идва като втори Адам, за да даде ново начало на човека (Рим. 5). Той му дава дървото на живота в Едем; човекът Го разпъва на дърво на Голгота. В рая човекът стои изправен в образа Божи; на Голгота Човекът виси безпомощен в образа на престъпник. Както в петъка при Сътворението, така и на Разпети петък думите „Извърши се“ говорят за завършено творческо дело (Бит. 2:2; Йоан 19:30). Първото Христос

завършва като Бог, другото – като Човек; едното – бързо, с мощната си сила, другото – страдайки като човек; едното – за определено време, другото – за вечността; едното – подлежащо на падение, другото – с победа над Сатана.

Съвършените, божествени ръце на Христос дават живот на човека. Същите тези ръце, прободени и окървавени, ще дадат на човека вечен живот. Защото човекът е не само сътворен, той може да бъде

пресътворен. И двата акта са поравно Христово дело – нито един от тях не е станал от само себе си чрез естествена еволюция.

Създадени по образа на Бог, ние сме призвани да Го прославим. Ние сме корона на Неговото създание и Бог поканва всеки от нас да влезе в общение с Него, всекидневно да търсим възстановяващата сила на Христос, за да можем да отразяваме по-пълно образа Му за Божия слава.

Бележки

1. L. Berkhof, *Systematic Theology*, 4th rev.ed., (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 1941), p. 182.
2. Дори приемането, че всеки един от дните на Сътворението е продължавал 1000 години, би представлявало проблем. С подобна схема към вечерта на шестия „ден“ – най-първия „ден“ от живота му – Адам би бил много по-възрастен от общата продължителност на живота му, описана в Библията (Бит. 5:5). Вж. Jemison, *Christian Beliefs*, pp. 116,117.
3. Вж. гл. 4 на тази книга.
4. „Creation”; *SDA Encyclopedia*, p. 357.
5. Пак там; Arthur J. French, „What Creation Means to Me”; *Adventist Review*, Oct. 9, 1986, pp. 11-13.

